உ

தமிழ்த் தென்றல்
திரு.வி.கலியாணசுந்தரனாரின்
'சிவஞான பாடிய' நூல் அணிந்துரை

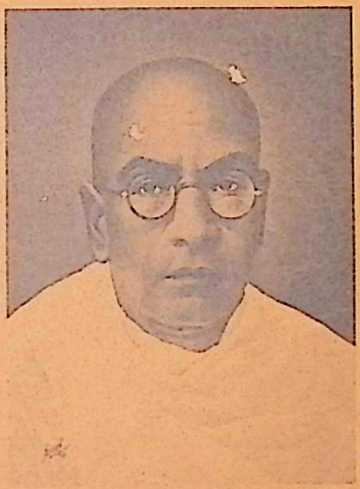

வெளியீடு :

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபை

(பதிவு எண்: 10/1953)

திரு.வி.க. மணி மண்டபம்

'குகானந்த நிலையம்'

9/5, டி.டி.கே. சாலை, இராயப்பேட்டை,

சென்னை - 600 014 ✆: 2811 5424

2014ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 4ஆம் நாள்

பதிப்புரை

சென்னை மாநகரில் நூற்றாண்டு விழாக்கண்ட சைவ சபைகள் மூன்று. அவை சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டம், ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜனசபை, சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம். இவற்றுள் ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜனசபை தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. கலியாண சுந்தரனாரும் அவருடைய நண்பர்களும் சேர்ந்து 1903-ல் தம் குருநாதர் யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேல் பிள்ளை அவர்களின் அறிவுரையினால் தோற்றுவித்தனர்.

இச்சபை இன்று (04.05.2014) 111ஆம் ஆண்டு விழாவினைக் கொண்டாடுகிறது. இவ்விழாவில் திரு. வி.க.வின் சிவஞான பாடிய நூலின் அணிந்துரையை ஒரு வெளியீடாகக் கொண்டு வரலாம் என்று சபையின் துணைத் தலைவர் பொறியாளர் எஸ். தியாகராஜன் அவர்கள் விரும்பினார்கள். சபையின் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் அதனை வரவேற்றனர். இந்நூல் வெளியீட்டுப் பொறுப்பைத் திரு.வி.க. ஆய்வாளரும், சபையின் செயற்குழு உறுப்பினரும் ஆகிய முனைவர் அ. நாகலிங்கம் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

[சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம் 1936-ல் சிவஞான பாடியம் நூலை அச்சுக்குக் கொணர்ந்தது. இந்நூல் வெளியீட்டு நிலையை அறிந்த திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் தங்கள் வெளியீடாக அதே சிவஞான பாடிய நூலை விரைந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். அதன் பின்னரே பெருமன்ற சிவஞான பாடிய நூல் வெளிவரும் சூழல் வந்தது. இக்கால தாமதத்தை ஒருவாறு ஈடுசெய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிய பெருமன்றத்தார், தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க.வை இந்நூலுக்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதிச் சிறப்புச் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். அதன்படியே அவரும் இந்த அணிந்துரையை எழுதித்தந்தார் என்பதைத் திரு.வி.க.வின் மாணவர் - தோழர் - தொண்டர் கடலூர் தி.கி. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் முனைவர் நாகலிங்கம் அவர்களிடம் முன்னரே சொன்னது இச் செய்தி. அத்துடன் 1982-ல் பெருமன்றத்தில் நாயுடு அவர்களும், நாகலிங்கம் அவர்களும் இணைந்து இந்த

அணிந்துரையைத் தனி வெளியீடாக மன்றச்சார்பில் சொல் பிரித்தும், முக்கியமான சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதியும் டெம்மி அளவில் தனி வெளியீடாக்கினார். இதனைத் தனியாரும் தங்கள் சிவஞான பாடிய நூலில் சேர்த்துக்கொண்டனர் என்பது சிறப்பான செய்தியாகும்; அணிந்துரையின் சிறப்பை இது நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனவேதான் இ∴து இன்றும் வெளியிடப்படுகிறது].

இந்த வெளியீட்டைச் சபையின் ஆண்டு விழாவில் வெளியிடுவதற்கேற்ப முனைவர் நாகலிங்கம் அவர்கள் இதனை கிரவுன் அளவில் அமைத்துள்ளார். மேலும் இந்த அணிந்துரையில் வரும் சிறப்புப் பெயர்களுக்கு விளக்கக் குறிப்புகளைத் தரவேண்டும் என்று எண்ணிப் பெருமன்றத்தின் முன்னாள் செயலாளரும், இந்நாள் மூதறிஞருமாகிய திரு. ம.சி. நித்தியானந்தம் அவர்களிடம் அவ்விளக்கக் குறிப்புகளைக் கேட்டு எழுதிப்பெற்றுக்கொண்டு அவற்றை இதில் சேர்த்துள்ளார். இது ஒரு சிறப்பான புதிய வரவாகும்.

சபை ஆண்டுவிழாவில் இந்த அணிந்துரையைத் தனி வெளியீடாக வெளியிட அனுமதித் தந்த பெருமன்றத் தலைவர் பாம்பன் அடிப்பொடி திரு. செ. வே. சதானந்தன் அவர்களுக்கு சபையின் சார்பில் மனமார்ந்த நன்றி.

இதனை நன்முறையில் ஒளி அச்சுச் செய்த திருமதி. ஆ. செல்வி மோகன் அவர்களுக்கும், நூலை விரைந்து மனமுவந்து அச்சிட்டுத்தந்த அலமு பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ் உரிமையாளர் திரு. துரை. இராமநாதன் அவர்களுக்கும் எம் உளமார்ந்த நன்றி.

தமிழ் உலகு இந்நூலைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

இங்ஙனம்,

அ. கணேசன்	த. மோகனசுந்தரம்	த. ஹரிகோபால்
தலைவர்	செயலாளர்	பொருளாளர்

மற்றும் செயற்குழு உறுப்பினர்கள்.

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014. 4.5.2014

திருச்சிற்றம்பலம்

திரு. வி. கவின்
'சிவஞான பாடிய' நூல் அணிந்துரை

உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் மூன்றும் என்றும் இருப்பன. உலகு மாறுதல் அடையும் உள்பொருள். உயிர் அறியாமை விரவிய அறிவு ஆகிய உள்பொருள். கடவுள் அறியாமையே இல்லாத முற்றறிவு உடைய உள்பொருள். இம் மூன்றனுள், கடவுள் கட்டு இல்லாத முற்றறிவு உடையது ஆகலின், அஃது அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்கும் நீக்கம் அற நிறைந்தும் எல்லாவற்றையும் கடந்தும் நிற்கும் தன்மை உடையது. எங்கும் உள்ள கடவுளை விடுத்து உலகும் உயிரும் பிரிந்து தனித்து நிற்பது இல்லை. இரண்டும் கடவுளின் அகண்டத்தில் (முழுமையில்)* கலந்தே நிற்கும்.

உயிருக்கு உலகும் கடவுளும் வேண்டும். கடவுளுக்கு உலகும் உயிரும் வேண்டும். உலகும் உயிரும் இல்லையேல் கடவுளும் வேண்டுவது இல்லை. உலகைக் கொண்டே கடவுள் உயிருக்கு நலன் செய்து உயிரைத் தன்னைப்போல் ஆக்குதல் வேண்டும். முப்பொருளும் இவ்வாறு ஒன்றுக்கு ஒன்று இன்றியமையாதனவாய் இருத்தல் கருதற்பாலது.

பண்டை நாளில் வாழ்ந்த மக்கள் முதலில் உலகு உண்மையையும், பின்னே உயிர் உண்மையையும், அதற்குப் பின்னே கடவுள் உண்மையையும் படிப்படியாகக் கண்டிருப்பார்கள். இம் முப்பொருளுள் எங்கும் உள்ள கடவுள், உலகு உயிரில் கலந்து நிற்றலை அவர்கள் நாளடைவில் உணர்ந்திருப்பார்கள். இக் கலப்பே பின்னை நாளில் **அத்துவிதம்** என்று சொல்லப்பட்டது.

முப்பொருளைப் பற்றியும் அத்துவிதத்தைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி முதிர முதிரப் பலதிறக் கருத்து வேற்றுமைகள் தோன்றின. அவைகளில் பல, நூல்கள் ஆகி உலவுகின்றன. அந் நூல்களால் சில சமயம் நலனும், சில சமயம் தீங்கும் விளைகின்றன. காய்தல் உவத்தல் அகற்றி நடுநின்று உண்மை காணும் நோக்குடன் நூல் ஆராய்ச்சி

செய்வோர்க்கு நற்பயன் விளையும்; மற்றவர்க்குத் தீப்பயன் விளையும்.

தத்துவ விதை முதல் முதல் நமது நாட்டில் விதைக்கப்பட்டது. இவ் உண்மை சரித்திரக் கண்ணர்க்கு நன்கு விளங்கும். மிகமிகப் பழைய காலத்தில் – அதாவது சரித்திரக் காலத்துக்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்–நமது நாடு நாவலந்தீவு என்ற பெயர் பெற்று இருந்தது. அத்தீவில் வாழ்ந்த மக்களில் ஆத்ம சக்தி (Occult Power) பெற்றவர் 'சித்தர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர் கண்ட முடிபே சித்தாந்தம் என்பது. இது குறித்துச் 'சித்த மார்க்கம்' என்னும் நூலில் சிறிது விரித்துக் கூறியுள்ளேன்.

சித்த மார்க்கம் ஆகிய சித்தாந்தம் ஒருபோது உலக முழுவதும் பரவி இருந்தது. இந்நாளில் உலகிடை நிலவும் சமயங்கள் யாவும் சித்தாந்தத்தின் சிதைவு (சிதறல்)களேயாம். சிதைவுகள் ஒவ்வோர் இடத்தில் ஒவ்வொரு விதப் பெயர் தாங்கி நிற்கின்றன.

சித்தாந்தம், இடை நாளில் தான் பிறந்த நாட்டிலேயே வடக்குப் பகுதியில் **வேதாந்தம்**[2] என்றும், தெற்குப் பகுதியில் 'சித்தாந்தம்' என்றும் வழங்கல் ஆயிற்று. பின்னே இரண்டும் வெவ்வேறாகக் கருதப்பட்டன. வேற்றுமை உணர்வால் வாதப் போர்களும் நிகழ்ந்தன.

நமது நாட்டு மொழிகளுள் தொன்மை வாய்ந்தன இரண்டு. ஒன்று வடமொழி; இன்னொன்று தென்மொழி. முன்னையதில் உள்ள நூல்களில் பழமையது வேதம். பின்னையதில் உள்ள நூல்களில் பழமையது **தொல்காப்பியம்**[3]. பழைய 'இருக்'கில் (வேதம்) இயற்கைக் கூறுபாடுகளும், உயிர் வளர்ச்சியும், கடவுள் இயல்பும் பேசப்பட்டு இருத்தலும், தொல்காப்பியப்பொருள் – அதிகாரத்தில் இயற்கை நிலக் கூறும் இன்பமும், ஓர் அறிவு உயிர் முதலியனவும், சுந்தழிக் கடவுள் நிலையும் பேசப்பட்டு இருத்தலும் வெள்ளிடைமலை.

வடமொழி வேதம் நாளுக்கு நாள் பெருகல் ஆயிற்று. அதன்கண் புகுந்து உள்ள ஞானப் பகுதி ஆகிய **உபநிடதம்**[4] – அதாவது வேதாந்தம் – மன்பதையை (உலகை)யே கவர்ந்தது. வேதாந்தம் கடல்போலப் பெருகிற்று என்றும் கூறலாம். அக் கடலில் பலர் படிந்து ஆழம் காண்டல் அரிது ஆயிற்று. அவ் அருமை போக்க வியாச முனிவர் முயன்றார்; முயன்று வெற்றியும் பெற்றார்.

வியாச முனிவர் தமது நுண் அறிவால் வேதாந்தக் கடலைக் கடைந்து வேதாந்த சூத்திரம் என்னும் அமுதை உலக்கு உதவினர். வேதாந்த சூத்திரத்துக்குப் **பிரம சூத்திரம்**[5] என்று வேறு ஒரு பெயரும் உண்டு. இச் சூத்திரத்துக்குப் பாடியங் (அகல உரை)கள் அறிஞரால் வரையப்பட்டன.

பாடியங்கள் தோன்றுதற்கு முன்னர் வேதாந்தம் ஒருமை நோக்குடன் அறிஞரால் கொள்ளப்பட்டு வந்தது. பாடியங்கள் தோன்றிய பின்னர் வேதாந்தத்தின் ஒருமை நோக்கு நாளடைவில் பாழ்படல் (கேடுறுதல்) ஆயிற்று. **சிவாத்துவிதம்**[6] என்றும், **கேவலாத்துவிதம்**[7] என்றும், **விசிஷ்டாத்துவிதம்**[8] என்றும், **துவிதம்**[9] என்றும், பிற என்றும் வேதாந்த உலகில் கவடு கோடுகள் (கிளைகளும் கொம்புகளும்) முளைத்தன; அவைகளின் மீது செடி கொடிகளும் தூறு (புதர்)களும் படாந்தன.

பாடியக்காரர்கள் பெயரால் மடங்களும் சம்பிரதாயங்களும் (தொன்று தொட்ட வழக்கங்கள்) காணப்பட்டன. அவைகளை ஒட்டி வாதப் போர்களும் பிணக்கு (மாறுபாடு)களும் வீறிட்டு எழுந்தன. மூலத்தின் ஒருமை, மக்களின் உள்ளமாம் அரியாச (சிங்காத)னத்தினின்றும் இழிந்து வீழ்ந்தது. உரைகளின் பன்மை அங்கே இவர்(உயர்)ந்து ஆட்சிபுரியல் ஆயிற்று.

பாடியங்கள் வரைந்த பெரியோர்கள் மீது பழி சுமத்துவது அறியாமை. அவர்கள் கருணை மேலீட்டான் அவ்வக் காலத்துக்கு ஏற்றவாறு பாடியங்கள் வரைந்தார்கள்.

பாடியங்களை ஒட்டிக் காணப்பெற்ற மடங்களும் சம்பிரதாயங்களுமே பழிக்கு உரியனவாம்.

உயர்திணை–உலகம் என்றும் ஒரு பெற்றியாய் இராது. அதன்கண் கருத்து வேற்றுமை நிகழ்வது இயல்பு. சிற்சில சமயம் மூன்று பொருளில் ஒன்றை விடுத்து மற்றொன்றை மன்பதை கொள்ளும். அதனால் வாழ்வும் குலையும். அவ்வந் நேரத்தில் சான்றோர் தோன்றி மன்பதை விடுத்த ஒன்றை வலியுறுத்திச் செல்வர்.

ஒருபோது நமது நாட்டவர் உலகை மறந்து, வாழ்வை வெறுத்துக் கடவுள் பெயராலும், வேதத்தின் பெயராலும் கொலை வேள்வி (யாகம்) புரிவதில் கருத்துச் செலுத்தினர். கொலை வேள்வியால் எளிதில் வீடுபேறு எய்தலாம் என்னும் உறுதி மக்களிடைப் பசுமரத்து ஆணிபோல் பாய்ந்து நின்றது. அந் நாளில் புத்தர் பெருமான் தோன்றி, உலகியலின் பெருமையைப் புலப்படுத்திக் கொல்லா அறத்தின் விழுப்பத்தை (சிறப்பை) உயிர்கட்கு அறிவுறுத்தினர். கடவுள் கடவுள் என்று வாயால் பேசி, வெறிகொண்டு தீச்செயல் புரிந்து வந்த மக்கட்குக் கடவுள் உபதேசம் செய்யப் புத்தர் பெருமான் முந்தினார் இல்லை. அக் காலப் போக்கிற்குக் கடவுள் உபதேசம் அநாவசியம் (தேவை அற்றது) என்று புத்தர் பெருமான் கருதினர் போலும்!

கால நிலை நோக்கிக் கடவுள் உண்மையை வலியுறுத்தாது புத்தர் பெருமான் சென்றமையால், அவர் வழிவழி வந்த சிலர் அறநெறி நிற்பதில் கருத்துச் செலுத்தாது கடவுள் உண்மையை மறுப்பதில் மட்டும் கருத்து இரு(செலு)த்துவார் ஆயினர். அவர்தம் பிரசாரத்தால் யாண்டும் நாத்திகம் பரவல் ஆயிற்று. அதைக் கடிய (விலக்க)ச் சங்கரர்[10] தோன்றினர். அதை அவர் எவ்வாறு கடிந்தனர்?

புத்தர் பெயரால் சடத்தின் உண்மை மட்டும் வலியுறுத்தப்படுதலையும், அறிவு ஆகிய கடவுள் உண்மை

மறுக்கப்படுதலையும் சங்கரர் கண்டார்; மக்கள் உள்ளத்தில் அறிவு ஆகிய கடவுள் உண்மை உலவாது, சடத்தின் உண்மை மட்டும் உலவியதால், மக்கள் மனோநிலையை மாற்ற வேண்டி, அறிவு ஆகிய கடவுள் ஒன்றே உண்மை என்றும், அறிவுக்கு வேறாகப் பிற பொருள் இல்லை என்றும் அறிவுறுத்தப் புகுந்தார்; அந்நோக்குடன் பாடியமும் வரைந்தார். காலத்துக்கு ஏற்ற தொண்டு சங்கரரால் செய்யப்பட்டது.

அறிவு ஆகிய கடவுள் ஒன்றே என்னும் விழுமிய கருத்தில் உறைந்து (ஊன்றி) நில்லாது, அதற்கு வேறாகப் பிற பொருள் இல்லை என்பதில் மட்டும் உறைந்து நிற்க மக்கள் தலைப்பட்ட(முனைந்த)ார்கள். அதனால் சங்கரர் விவகார நிலையினர்க்கு இன்றியமையாதது என்று சொல்லியும் செய்தும் காட்டிய கடவுள் வழிபாட்டுக்கு இடர் நேர்ந்தது. அவ் இடரைப் போக்க **இராமானுஜர்**" போந்தனர். அவர் ஜகஜீவ பர (உலகு உயிர் கடவுள்) உண்மையை நிலைநாட்டி, ஆண்டான் அடிமைத்திறத்தை வலியுறுத்திக் கடவுள் வழிபாட்டின் அவசியத்தை உலகுக்கு உரைத்தனர். இவ் எடுத்துக் காட்டுகள், காலத்துக்கு ஏற்றவாறு ஆன்றோர் கருத்து வெளிவருதலை உணர்த்துதல் காண்க.

பாடியக்காரர் உள்ளக் கிடக்கைகளைச் சரித்திரக் கண் கொண்டு நோக்கினால் பிணக்குக்கு இடமே நேராது. மடங்களும் சம்பிரதாயங்களும் அறிவு விளக்கத்துக்குத் தோன்றவில்லை. அவை, பாடியக்காரர் பெயரால் கட்டுப்பாடுகளையும் மூட வழக்க ஒழுக்கங்களையும் வளர்க்கவே தோன்றின. கட்டுப்பாடுகளும் மூட வழக்க ஒழுக்கங்களும் அறியாமையைப் பெருக்கிப் பிணக்குகளை ஓம்பாது வேறு என் செய்யும்? முப்பொருளைப் பற்றியும் அத்துவிதத்தைப் பற்றியும் சொற்போரும் மற்போரும் ஆங்காங்கே நிகழ்ந்தன. உண்மை காணும் நன் முயற்சி எழவில்லை. எங்கணும் குழப்பம் குழப்பமே பெருகிற்று.

பொருள்–உண்மையைப் பற்றிக் குழப்பம் நிகழும்போது எல்லாம் பெரியோர் தோன்றுதல் மரபு. அம் மரபுப்படி ஒரு பெரியோர் தோன்றினர். அவரே **மெய்கண்டார்**[12] என்பவர்.

மெய்கண்டார் வாயிலாகச் சிவஞான போதம் வந்தது. சிவஞான போதத்தின் வழியே சிவஞான சித்தி, சிவப்பிரகாசம் முதலிய நூல்கள் தோன்றின. இந்நூல்களால் குழப்பங்கள் எல்லாம் இரிந்து (அஞ்சி) ஓடின. முப்பொருள் உண்மையும், அத்துவித உண்மையும், வேத வேதாந்தத்தின் உள்ளமும், வேதாந்த சூத்திரத்தின் உள்ளமும் மன்பதைக்கு நேரிய முறையில் புலன் ஆயின.

சிவஞான போத வரலாறு நாட்டில் பல விதமாக வழங்கப்படுகிறது. ஒன்றைப் பற்றிப் பலவிதக் கதைகள் கட்டுவது (பொய்யாகக் கற்பித்தல்) நாட்டவர் பழக்கம். கதைகள் தெய்வ உணர்ச்சியை எழுப்பும் என்பது நம்மவர் எண்ணம் போலும். சிவஞான போதத்தைப் பற்றி எழுந்த கதைகள் யாவும், தென்முகத் தெய்வத்தின் ஒரு திருக்கையில் சிவஞான போதம் இருப்பதைச் சொல்லாமல் போகவில்லை. இவ் ஒன்றை எல்லாக் கதைகளும் ஒரே முகமாக அறை (சொல்லு)கின்றன. இது சிந்திக்கற்பாலதே.

தென்முகத் தெய்வம் உலகில் உள்ள பழம் பெரும் சமயங்கட்கு எல்லாம் பரமாசா(மேலான ஆசி) ரியராக விளங்குவது. முன்னை நாளில் இவ் ஆசாரியருக்கே வந்தனை வழிபாடுகள் நடைபெற்றுவந்தன. இவரே தலைமைக் குரவர் (ஆசிரியர்) என்று தியொசாபிகல் (பிரம்ம ஞான) சங்கத்தைக் கண்ட பிளவட்ஸ்கி அம்மையாரும் தமது நூல்களில் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

தென்முகத் தெய்வம் சாந்த(அமைதி) மயமாய் இருப்பது; சொற்பொருள் கடந்த நிலையில் சாந்தம் நிலவுவதை அறிவுறுத்துவது; 'சாந்தம் சாந்தம் சிவம்' என்னும் நுட்பத்தின் அறிகுறியாக விளங்குவது. அத்தெய்வத்தின் ஒரு திருக்கையில் சின் முத்திரையும்,

மற்றொரு திருக்கையில் சிவஞான போதமும் திகழ்கின்றன. பெரு விரலும் சுட்டு விரலும் ஒன்றி மற்ற மூன்று விரல்களும் சேர நிற்றலின் குறி சின்முத்திரையாம்.

சின் முத்திரை முப்பொருள் உண்மையைத் தெரிவிப்பது. பெருவிரல்-பதி; சுட்டு விரல்-பசு; மற்ற மூன்று விரல்கள்-மும்மலம் ஆகிய பாசம். பசு மும்மலங் களினின்றும் நீங்கிப் பதியுடன் சேர்தல் வீடுபேறு என்பது கருத்து. இவைகளின் உள்ளுறை சிவஞான போதம் என்பது. சின் முத்திரையும் சிவஞான போதமும் பொருளில் ஒன்றே. இரண்டும் இரண்டு கைகளாகச் சொல்லப்படுவது தத்துவம். பிற உறுப்புகளும் தத்துவத்தின்பாற்பட்டனவே. விரிவு ஈண்டைக்கு(இங்கு) வேண்டுவது இல்லை.

தென்முகத் தெய்வத்தின் திருக்கையில் விளங்கும் சிவஞான போதம் அருள் நாதமயமாய் இருப்பது. நாதம் இருவிதம் . ஒன்று மாயா நாதம்; மற்றொன்று அருள் நாதம். மாயா நாதம் மாயை வாயிலா(வழியா)கப் பிறப்பது. இஃது எல்லோர்க்கும் கேட்கும். அருள் நாதம் மாயா நாட்டம் கடந்தது; சாந்த சமாதி நிலையில் எழுவது; மெய் அறிஞர்க்கு மட்டும் புலன் ஆவது.

உலகம் நாம(பெயர்) ரூப(வடிவ)ங்களாகப் பரிணமித்து (மாறி) இருக்கிறது. நாம ரூபங்கள் பேத (வேறுபாடு) புத்தியை உண்டு பண்ணுவன. நாம ரூபங்கள் உள்ளவரை பேத புத்தி இருக்கும். பேத புத்தி உள்ள மட்டும் நாம ரூபங்கள் தோன்றும். நாம ரூபங்கள் அழிந்தால் எல்லாம் ஒலிமயம் ஆகும். அந்நிலையில் பேத புத்தி அழியும்.

எல்லாம் ஒலி மயமாகப் புலப்படும் வேளையில் குருநாதன் காட்சி அளிப்பன்; சிவஞான போதத்தை உபதேசிப்பன். அவ் உபதேசம் ஒலி மயத்தை ஒளிமயமாகச் செய்து, சாந்தத்தையும் சொல்லொணா மேல் நிலையையும் கூட்டும். சிவஞான போத உபதேசம் பெற்ற பெரியோர் வழி வரி வடிவில் பரிணமிப்பது சிவஞான போத நூல்.

ஒலி வடிவில் மொழி வேற்றுமை கிடையாது. ஒலி, வரி வடிவம் பெறும்போது வேற்றுமை உணர்வு தோன்றுகிறது. நம ரூபத்தில் வேற்றுமைவிளைதல் இயல்பு, வேற்றுமை உணர்வை ஒழிக்கவே மக்கள் முயலல் வேண்டும். சிவஞான போதம் வேற்றுமை உணர்வை ஒழிக்க வல்லது.

மெய்கண்டார் தமிழர். அவர், குருநாதன் வாயிலாகப் பெற்ற சிவஞான போத உபதேசம், அவர் வழியாகத் தமிழ்ச் சிவஞான போத நூலாகத் திரண்டது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பது தமிழுக்கு உரிய சிறப்பு இயல்பு. தமிழ்ச் சிவஞான போதம் மிகச் சுருங்கிய நூல்; பன்னிரண்டு சிறு சிறு சூத்திரங்களால் ஆக்கப்பட்டது. சிறு நூல் பெரிய உலகையும், எண்ணிறந்த உயிரையும், எல்லை அற்ற இறையையும் காட்டுதல் வியப்பு அன்றோ? சிவஞான போதம் சுருங்கிய சொல்லும் பெருகிய பொருளும் உடையது. சிவஞான போதச் சொல் ஆலின் விதை போன்றது; அதன் பொருள் மரம் போன்றது.

சிவஞான போதத்துக்கு உரை பல உண்டு. அவைகளுள் சிறந்தது சிவஞான சுவாமிகள் உரை. சிவஞான சுவாமிகள் இருவித உரை இயற்றி உள்ளார். ஒன்று சிற்றுரை; வேறு ஒன்று பேருரை; பேருரை, சிவஞான பாடியம் என்றும் திராவிட மாபாடியம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. சிவஞான சுவாமிகள் உரை, சிவாக்கிர யோகியாரது வடமொழி உரையை ஒருபுடைத்(பக்கம்) தழுவியது.

மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞான போதத்தின் அக(உள்ள)த்தைத் திறந்து காட்ட வல்ல திறவு சிவஞான முனிவர் உரையே என்று கூறலாம். இவ் உண்மை, மூலத்தையும் உரையையும் ஒருங்கு வைத்து ஆராய்வோர்க்கு நன்று புலன் ஆகும். சிவஞான முனிவர் நுண் உடல் கொண்டு மெய்கண்டாருடன் பேசிப் பேசி உரை வரைந்தனரோ என்று நினைக்குமாறு அவர்தம் உரை அமைந்து இருக்கிறது.

சிவஞான முனிவர் வடமொழிக் கடலையும் தென்மொழிக் கடலையும் உண்ட பெருங் கொண்டல்(மேகம்). அக்கொண்டல் பொழிந்த மழையின் தேக்கம் சிவஞான பாடியம். சிவஞான முனிவரது தத்துவ ஆராய்ச்சி நுட்பத்தை நோக்கும்போது நீலகண்டரும் சங்கரரும் இராமாநுஜரும் மத்துவரும் ஓர் உருக்கொண்டு சிவஞான முனிவராக வந்தனரோ? என்றும், அவர்தம் தமிழ் நடையை நோக்கும்போது நக்கீரரும் இளம்பூரணரும்[13] பரிமேலழகரும் நச்சினார்க்கினியரும்[14] ஓர் உருக்கொண்டு அவராகப் போந்தனரோ? என்றும் அறிஞர் கருதற்கு இடன் உண்டாகிறது.

சிவஞான முனிவரை அறிவுப் பிண்டம் (தொகுதி) என்று கூறல் மிகை ஆகாது. கலைகள் எல்லாம் சிவஞான முனிவராகத் தோன்றின போலும். தருக்கமும், வியாகரணமும், இலக்கியமும், இலக்கணமும் தமிழ்ச் சிவஞான முனிவருக்குப் பணியாட்கள் ஆகித் துணை புரியத் தவம் கிடந்தனவோ? என்னவோ? தெரியவில்லை.

சிவஞான போதத்துச் சிவஞான முனிவர் உரை, நிலனாய் நீராய்க் காற்றாய் ஒளியாய்த் துணைசெய்து வருகிறது. சிவஞான போதத்தைத் தழுவி, முப்பொருள் உண்மையையும், அத்துவிதத்தின் சிறப்பையும், பிற நுட்பங்களையும் சிவஞான முனிவர் விளக்கித் தெளிவு செய்து உள்ள பெற்றியை (இயல்பை) எச் சொல்லால் சொல்வது? எவ் எழுத்தால் எழுதுவது?

சிவஞான முனிவர் கருத்துக்கள் பல தற்கால விஞ்ஞான கலைக்கு அரண் செய்வனவாகத் திகழ்கின்றன. இனி வரும் தத்துவ உலகில் சிவஞான முனிவர் பாடியம், அரசு வீற்றிருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. தற்காலச் சைவ உலகம் சிவஞான சுவாமிகளது பெருமையை உணராது கிட(இரு)ப்பது வருந்தத் தக்கது.

'உள்ளது போகாது இல்லது வாராது' என்பது பழமொழி. இது சத்காரிய வாதம் எனப்படும், சித்தாந்தம் சத்காரிய வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சத்காரிய வாதத்தின் வழி நின்று சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான போதத்துக்கு உரை கண்டு உள்ள மாண்பு போற்றற்கு உரியது.

கண்கூடாக விளங்கும் உலகு மாயா காரியம் ஆனது. மாயா காரியம் ஆகிய உலகு நாம ரூபங்களை உடைமையான் அது சுட்டி உணரப்படுவது ஆகிறது. சுட்டி உணரப்படும் ஒன்று என்றும் ஒரு தன்மையதாய் இராது. அஃது அழிதன் மாலையதே (இயல்பே). அழிவு எதற்கு? நாம ரூபத்துக்கா? மூலத்துக்கா? அழிவு நாம ரூபத்துக்கே உண்டு என்றும், மூலத்துக்கு இல்லை என்றும் விஞ்ஞான கலை கூறும். ஆகவே நாம ரூபங்கள், உள்பொருள் ஆய மாயையினின்றும் தோன்றி, அம்மாயையிலேயே ஒடுங்கும் தன்மையன என்க. இம் முறையில் உலகு மாறுதல் அடையும் உள்பொருள் என்பதைச் சிவஞான முனிவர் திறம் படச் சிவஞான போத வாயிலாக விளக்கம் செய்கிறார்.

அறிவு ஒன்றே உள்பொருள் என்று கூறுவோர் மாயைக்குத் தனி இருப்புக் கூறுவது இல்லை. மாயைக்குத் தனி இருப்புக் கூறின், இரு பொருள் உண்மைக்கு இடம் தருவது ஆகும் என்பது அன்னார் எண்ணம் போலும்! அவர், மாயை அறிவின் சாய(நிழ)லாகக் காணப்படும் பொய்த் தோற்றம் உடைய ஒன்று என்றும், அஃது உள்பொருள் அன்று என்றும், அநிர்வசனீயம் (சொல்ல ஒண்ணாதது) என்றும் சொல்வர். மாயை சடம் (Matter); அறிவு இல்லாதது. அறிவு இல்லா ஒன்று அறிவு ஆகிய ஒன்றினின்றும் எங்ஙனம் தோன்றும்; இதைக் கடா(வினா) விடைகளான் சிவஞான முனிவர் தெளிவு செய்துள்ளதை ஆராய்ந்து பார்க்க.

உயிர் தனித்த பொருளா? அல்லது பூதங்களின் கூட்டுறவால் பிறப்பதா? என்னும் ஆராய்ச்சியும் உலகில்

நிகழ்ந்து வருகிறது, உயிர் சடமும் அல்லாததாய், முற்று அறிவு ஆகிய கடவுளும் அல்லாததாய், சடத்துடன் சேரும் போது சடம் போலவும், கடவுளுடன் சேரும்போது கடவுள் போலவும் நின்று, சார்ந்ததன் வண்ணமாய் இருப்பது என்று சிவஞான போதம் செப்புகிறது. இவ் உண்மையைச் சிவஞான முனிவர் தருக்க நியாய வாத முறையால் நன்கு நிறுவிக் கா(நிலை நா)ட்டி உள்ளார்.

மஞ்சளும் சுண்ணமும் சேர்ந்ததும் சிவப்பு நிறம் தோன்றுவது போலப் பூதங்களின் சேர்க்கையால் உயிர் தோன்றுகிறது என்று பூதவாதிகள் கூறுவது உண்டு. அவர் கூற்றைச் சிவஞான முனிவர் உடைத்து எறிகிறார். மஞ்சளும் சுண்ணமும் சேரும்போது சிவப்பு நிறம் பிறத்தல் உண்மை. சிவப்பு நிறம் யாண்டு இருந்து பிறக்கிறது? உள்ள ஒன்றினின்றும் பிறக்கிறதா? இல்லாத ஒன்றினின்றும் புதிதாகப் பிறக்கிறதா? எதுவும் உள்ள ஒன்றினின்றும் பிறப்பது இயற்கை. சிவப்பு நிறம் மஞ்சளிடத்தில் கர(மறை)ந்து இருந்தது. அது சுண்ணத்தின் கூட்டுறவு பெற்றதும் சிவப்பாக வெளியாயிற்று. இவ்வாறு பூதங்களினின்றும் உயிர் தோன்றியது எனில், அஃது எப் பூதத்தில் ஒடு(அட)ங்கி இருந்து தோன்றியது என்னும் கேள்வி எழும் அன்றோ? மஞ்சள் சடம்; அதனின்றும் வெளியான சிவப்பும் சடம். சடத்தினின்றும் சடம் பிறத்தல் இயல்பு. பூதம் சடம்; உயிர் சித்(அறிவு). சடத்தினின்றும் சித் எங்ஙனம் பிறக்கும்? நெல் கமு(பாக்)காக நீள்வது உண்டோ? இவ்வாறு சிவஞான முனிவர் தாம் கண்ட உண்மையை விளக்கி இருத்தல் உன்னற்பாலது.

ஒருவன் உயிரை ஆராயப் புகுந்தான். அவன், உயிர் என்பது தோலா? நரம்பா? எலும்பா? மூளையா? மனமா? கரணமா? (பொறி) எது? என்று ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து ஒன்றும் இல்லை என்று முடிவுக்கு வந்தான் பாவம்! அவன் கூற்றைச் சிவஞான முனிவர் – ஓர் ஊருக்குச் சென்ற நூற்றுவர், ஊர் சேர்ந்ததும் எல்லாரும் வந்தனரா என்று தெரிந்துகொள்ள ஒருவன் நூற்றுவரையும் எண்ணப் புகுந்து

(தொடங்கி), அதில் தன்னை விடுத்து எண்ணி எண்ணி ஒருவனைக் காணோமே என்று வருந்திய சமயத்தில், ஓர் அறிஞர் 'எண்ணிய உன்னையும் சேர்த்து எண்ணிப்பார்க்க' என்று கூறியதும், நண்பரை எண்ணியவன் நாண் (வெட்கம்) உற்றான் என்னும் ஒரு சிறு கதையை எடுத்துக் காட்டி, உயிரை ஆராயப் புகுந்தவனுக்கு நல் அறிவுச் சுடர் கொளுத்துகிறார். உயிர், தோலா நரம்பா பிறவா என்று ஆராயப் புகுந்தவனை, அவன் தன் ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாக நின்று துணை செய்யும் ஒன்று எது என்று சிந்தித்துப் பார்க்குமாறு முனிவர் அவனை நோக்கி அறை கூறுகிறார்.

உயிர் பேரறிவின் கூறே அன்றித் தனித்த ஒன்று அன்று என்று வாதிப்போரும் உளர். உயிர் பேரறிவின் கூறு (பகுதி) ஆயின், அதற்க இடையில் அஞ்ஞானம் எங்கிருந்து வந்தது என்னும் கேள்வி பிறவாமல் போகாது. இதற்கு, 'அஞ்ஞானம் பொருளாய் இருந்தால் அன்றோ அதற்குப் பற்றல் பற்றாமை கூறலாம். அது பொருள் அன்றே' என்னும் விடை அளிக்கப்படுகிறது. அஞ்ஞானம் இல்லை எனில் உயிர் எல்லாம் ஞான மயமாக அல்லவோ இருத்தல் வேண்டும்? விடுதலைக்கு உரிய முயற்சி ஏற்றுக்கு (எதற்கு)? அஞ்ஞானம் உள் பொருள் அன்று என்று கூறுவோரும் விடு தலைக்கு முயற்சி செய்யாமலா இருக்கிறார். இல்லை. மேலும் விவாகரத்தில் (நடைமுறை) அஞ்ஞானம் உண்டு என்றும், பாரமார்த்திக (உண்மை ஞான)த்தில் அஃது இல்லை என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. பொய்யான – அதாவது இல்லாத – அஞ்ஞானம் விவகாரத்தில் மட்டும் எங்கிருந்து எப்படி நுழைந்தது? ஆகவே, உயிர் அஞ்ஞானம் உடையது என்பதையும், அஞ்ஞானம் இல்லாதது முற்றறிவு ஆகிய இறை ஒன்றே என்பதையும் சிவஞான முனிவர் விளக்கி இருத்தல் காண்க.

கடவுள் என்பது அறியாமை இல்லாதது; முற்றறிவாய் இருப்பது; உலகு உயிர்களில் நீக்கம் அற நினைந்து இருப்பது; அவைகளைக் கடந்தும் நிற்பது;

போக்கு வரவு இல்லாது இருப்பது; எல்லாம் ஒடுங்குதற்கும் தோன்றுதற்கும் நிலைக்களனாய் (தங்கும் இடம்) இருப்பது. இன்னோர் அன்ன கடவுள் இயல்புகளை விளக்கி அக் கடவுள் ஒன்றே மகா சங்காரத்து (உலக அழிவு)க்கு உரியது என்று, சிவஞான சுவாமிகள் வேத வேதாந்தக் கலைகளைக் கொண்டும், யுக்தியைக் (நுட்ப அறிவு) கொண்டும், அநுபவத்தைக் கொண்டும் நிறுவி இருத்தலை ஆய்ந்து உண்மை உணர்க.

படைப்பைப் பற்றிப் பலர் பலவாறு கூறுப. கடவுள் எல்லாம் வல்லவர் ஆகலின், அவர் வெறும் பாழினின்றும் உலகாதிகளைப் படைக்கிறார் என்று கூறுவோரும் உளர். சிவஞான போதம் கூறும் படைப்பு, தருக்க முறைக்கு மிகப் பொருந்தியதாய் இருக்கிறது. சிவஞான முனிவர் அதைத் தழுவிப் பல வழியிலும் அணி செய்துள்ளார்.

இவ் உலகில், இருளும் ஒளியும் உண்டு; நினைப்பும் மறப்பும் உண்டு; அறிவும் அறியாமையும் உண்டு; இன்பு(பமு)ம் துன்பு(பமு)ம் உண்டு. இங்கு முழு ஒளியோ இருளோ–நினைப்போ மறப்போ – அறிவோ அறியாமையோ – இன்போ துன்போ இல்லை; ஒளியும் இருளும் பிறவும் விரவியே இருக்கின்றன; விரவி இருக்கும் நிலைகொண்டு, முழு ஒளி இருள் – நினைப்பு மறப்பு – அறிவு அறியாமை – இன்பு துன்பு – உடைய ஒரு நிலை உண்மையை அறிவால் அளந்து ஊகித்து உணரலாம். உயிர், முழு ஒளி – நினைப்பு – அறிவு – இன்பு – உள்ள இடத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்திருக்குமா அல்லது முழு இருள் – மறப்பு – அறியாமை – துன்பு– உள்ள இடத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்திருக்குமா என்பது ஆராயற்பாலது. வெயிலில் உள்ள ஒருவன் நிழலை நாடுதல் இயல்பு. ஆதலால் உயிர், முழு ஒளி – நினைப்பு – அறிவு – இன்பு – உள்ளத்தினின்றும் ஈண்டுப் போந்து இராது. அது முழு இருள்–மறப்பு – அறியாமை துன்பு – சூழ்ந்த இடத்தினின்றுமே ஈண்டுப் போந்து இருத்தல் வேண்டும்.

காரிட்ட ஆணவக் கரு அறையில் அறிவு அற்ற
கண் இலாக் குழவியைப் போல்
சுட்டுண்டு இருந்த எமை வெளியில் விட்டு அல்லலாம்
காப்பிட்டு அதற்கு இசைந்த
பேரிட்டு மெய் என்று பேசு பாழ்ம் பொய் உடல்
பெலக்க வினை அமுதம் ஊட்டிப்
பெரிய புவனத்தினிடை போக்குவரவு உறுகின்ற
பெரிய விளையாட்டு அமைத்திட்டு
ஏரிட்ட தன் சுருதி மொழி தப்பில் நமனை விட்டு
இடர் உற ஒறுக்கி இடர் தீர்த்து
இரவு பகல் இல்லாத பேர் இன்ப வீட்டினில்
இசைந்து துயில் கொள்மின் என்று
சீரிட்ட உலகன்னை வடிவு ஆன எந்தையே!
சித்தாந்த முத்தி முதலே!
சிரகிரி விளங்க வரு தட்சிணா மூர்த்தியே!
சின்மயானந்த குருவே'

என வரூஉம் தாயுமானார் திருவாக்கை நோக்குக.

முழு இருளில் மூழ்கி உள்ள உயிர் அவ் இருளினின்றும் வெளிவர இயலாததாய் இருக்கிறது. அதன் கட்டை (தளை) அவிழ்க்க இறைவன் திருவருள் சுர (இடைவிடாது கொடு)க்கிறான். இறைவன் முற்றறிவு உடையவன்; ஆதலின் அவன்பால் இரக்கம் இயல்பாகவே அமைந்து இருக்கின்றது. அழுக்காறு எழும்போது இரக்கம் ஒடுங்குதலையும் அழுக்காறு ஒடுங்கும்போது இரக்கம் எழுதலையும் அநுபவத்தால் உணர்கிறோம். அழுக்காறு, வன்கண் முதலியன அறியாமைக் கூறுகள். இரக்கம், ஒப்புரவு முதலியன அறிவுக் கூறுகள். இறைவன் முற்றறிவு உடையனாய் இருத்தலின், அவன் மாட்டு இரக்கம் இயல்பாகவே அமைந்து இருத்தலை விளக்க வேண்டுவது இல்லை. நீரில் தண்மை (குளிர்ச்சி) இருப்பது போலவும், நெருப்பில் வெம்மை(சூடு) இருப்பது போலவும் இறைவன் இடத்தில் இரக்கம் இயல்பாய் இருக்கிறது. இரக்கத்தின் தன்மை என்னை? துன்பம் கண்ட இடத்தில் அஃது எழுந்து

துன்பத்தைப் போக்க முயல்வது அதன் தன்மை. உயிர், தன் நிலை அறியாது இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அதைக் காணும் இறைவனது இரக்கம் வாளா கிடக்குமோ? அவ் இரக்கம் உயிரைத் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை செய்ய முனைகிறது. இறைவன் இரக்கத்தால் உயிரின் கட்டை அவிழ்த்து, அதைத் தன்னைப் போல் ஆக்கத் திருஉளம் கொள்கிறான். இறைவன் உயிரின் கட்டைப் படிப்படியாக அவிழ்க்க அதற்குப் பலதிற மாயா உடலம் அளிக்கிறான். உயிர் மாயா உடலம் பெற்றதும் சிறிது அறிவு விளங்கப் பெறுகிறது. மாயை உயிரின் அறியாமையை நீக்குதற்கு உரிய கருவி. 'மாயா தனு விளக்கு' என்று சிவஞான சித்தி கூறுதல் காண்க.

தனு(உடல்) கரண(இந்திரியம்) புவன(உலகம்) போகங்கள்(இன்பம்) எல்லாம் மாயையின் காரியப்பாடேயாம். மாயா காரியம் ஆகிய தனு கரண புவன போகங்களை உயிருடன் இறைவன் சேர்ப்பதே படைப்பு என்பது. இப்படைப்பில் புதுமை ஒன்றும் இல்லை. உயிரும் உள்ளது; மாயையும் உள்ளது; கடவுளும் உள்ளது. உயிர் அறியாமைக் கட்டில் இருப்பதால் அது தானே மாயையுடன் சேர்வது இல்லை. மாயை சடம் ஆதலின் அதுவும் தானே உயிருடன் புணர்வது இல்லை. இரண்டையும் சேர்க்க ஒரு பொருள் வேண்டப்படுகிறது. அஃது உயிரைப் போல அறியாமைக்கட்டு இல்லாதாய், மாயையைப் போலச் சடம் அல்லாததாய், முற்றறிவு உடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். இவ் இயல்புடைய ஒன்றே கடவுள் என்பது. உள்ள ஒன்றுடன் உள்ள ஒன்றைச் சேர்ப்பதே கடவுள் புரியும் படைப்புத் தொழில் என்க. இந்நுட்பத்தைச் சிவஞான முனிவர் விளக்கி உள்ள திறம் (இயல்பு) பாடியத்தில் திகழ்கிறது.

உயிர் தொடக்கத்தில் புல் கொடி செடி மரம் முதலிய உடலங்களைப் பெற்றும், பின்னே புழு மீன் ஆமை பறவை விலங்கு முதலிய உடலங்களைப் பெற்றும், இறுதியில் மக்கள் உடலைப் பெறுகிறது. மக்கள் பிறவியில்

உயிர்க்குப் பகுத்தறிவு முகிழ்க்கிறது. பகுத்தறிவின் இயல்பு பிற உயிர்களைத் தன்னைப் போல் கருதுவது. இவ் இயல்பை மேலும் மேலும் பெருக்க உயிர் முயலுதல் வேண்டும். இம் முயற்சியில் தலைப்படாத உயிர் தெய்வ நிலை அடையாது.

பகுத்தறிவு விளங்கியதும், உயிர், தன்னை இந் நிலைக்குக் கொணர்ந்த இறைவனிடம் நன்றி அறிதல் உடையதாய், அவனை நினைந்து நினைந்து உருகும் பயிற்சியில் நிலைத்து நிற்றல் வேண்டும். உருகும் உள்ளம் இறைவனுக்குக் கோயில் ஆதல் ஒரு தலை. பகுத்தறிவு உடைய மக்களுக்கு இறை வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலது.

'குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால்வெண் நீறு
இனித்தம் உடைய எடுத்த பொன் பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே'

என்று அப்பர் அருளி இருத்தலை ஓர்(அறி)க. இறைவனது நன்றியை மறந்து, அவனை நினையாது வாழும் உயிரைத் தீவினை சூழ்ந்து உறுத்தும். அதனால் பிறவி வளரும். பிறவி இல்லாக் கடவுளை உன்ன (நினைக்க) உன்னப் பிறவி வேர் அறும்.

கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்னும் நியாயம் பற்றி ஹெக்கல், டார்வின், கீத் முதலியோர் கூறியுள்ள உயிர் வளர்ச்சி, சிவஞான போத உரைக்கண்ணும் ஒளிர்தல் கவனிக்கற்பாலது. உயிர், புழு மீன் ஆமை பன்றி குரங்கு முதலிய உடலங்களைத் தாங்கிப் பின்னை மனித உடல் தாங்குவது என்பது சிவஞான போதத்துக்கு அரண் செய்யும் உண்மையே ஆகும்.

உயிர் சடத்தின் சார்பு கொள்ளக் கொள்ள அதன் அறிவு நன்கு விளங்கும் என்று விஞ்ஞான கலை கூறுகிறது. சிவஞான போதம் என்ன சொல்கிறது? உயிர் மாயையின் கூட்டுறவு பெறப் பெறப் படிப்படியே அறியாமை நீங்கி

அறிவு விளக்கம் பெறுகிறது என்று சொல்கிறது. இரண்டுக்கும் வேற்றுமை உளதோ? சிவஞான பாடியம், இந்நுட்பங்களை எல்லாம் மிகத் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டுகிறது.

உலகு-உயிர்-கடவுள்-உண்மை கூறும் சிவஞான போதம், அம் மூன்றும் தனித்தனியே நிற்கவில்லை என்றும், உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கம் அற நிறைந்து நிற்கிறது என்றும் முழங்குகிறது. முப்பொருள் உண்மையை மறுத்துப் பொருள் ஒன்றே கூறுவோர், உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கம் அற நிறைந்து இருத்தல் என்னும் சுற்றை ஏற்பது இல்லை. எங்கும் நிறைந்து உள்ள கடவுளில் உலகும் உயிரும் இடம் பெறின், கடவுளுக்குப் பரிபூரண (முத்தி) தோஷம் (இழுக்கு) உண்டாகும் என்று அவர் வாதிக்கிறார். அவ் வாதத்தைச் சிவஞான முனிவர் தடை விடைகளால் வீழ்த்தி, மெய்கண்டார் உள்ளக் கிடக்கையை உறுதிப்படுத்துவது கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

இரண்டு பொருள் ஓர் இடத்தில் இடம் பெறா என்பது உண்மையே. எள் உள்ள இடத்தில் கொள் இருத்தல் முடியாது; அஃது உள்ள இடத்தில் இஃது இருத்தல் முடியாது. எள்ளும் கொள்ளும் எல்லை உடைய வடிவப் பொருள். எல்லை உடைய வடிவப் பொருள் ஒன்று உள்ள இடத்தில் மற்றொன்று இருக்க இடம் பெறுதல் அரிதே. கடவுள் எல்லை உடைய பொருள் அன்று. அஃது உருவம் அற்றது; எல்லை அற்றது; அகண்டமானது. அதைக் கண்ட (பகுதி)ப் பொருளாகக் கருதி இரண்டு பொருள் ஓர் இடத்தில் இடம் பெறா என்னும் நியாயத்தைக் குறிப்பது நியாயம் ஆகுமா? அவயவ (உடலின் உறுப்பு)ப் பொருளுக்கு ஏற்பட்ட நியாயத்தை நிரவயவப் பொருளுக்கு எடுத்துக் காட்டுதல் தருக்க முறை ஆகாது.

ஆகாயம் தனித்தும் மற்றப் பூதங்களில் நிறைந்தும் இருப்பது. அது மற்றப் பூதங்களில் பாய்ந்து இருப்பது உண்மை. காற்று உள்ள இடத்தில் ஆகாயம் இருக்கிறதா?

இல்லையா? இங்கே இரண்டு பொருள் ஓர் இடத்தில் இடம் பெறா என்னும் நியாயத்தை எடுத்துக்காட்டுவது அறிவுடைமை ஆகும் கொல்! ஆகாயம் போன்றது கடவுள்; மற்ற பூதங்கள் போன்றவை உலகும் உயிரும். இவ்வாறு சிவஞான முனிவர் பாடியத்தில் எடுத்துக் காட்டி உள்ளதைத் தற்கால அறிவியல் நூல் வல்லார் நோக்குவாராக.

உலகு உயிருடன் கடவுள் நீக்கம் அறக் கலந்து உள்ள நிலையையே மெய்கண்டார் அத்துவிதம் என்கிறார். பொருள் ஒன்றே என்னும் கொள்கை உடையார், மெய்கண்டார் கருத்தை ஏற்பது இல்லை. அத்துவிதம் என்பதில் உள்ள அகரத்துக்கு அவர் அவர் கொள்கைக்கு இயைய அவர் அவர் பொருள் சொல்கிறார். மெய்கண்டார் சார்பினர் அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருள் கூறுகிறார். ஏகான்மவாத சார்பினர் அகரத்துக்கு இன்பைப் பொருள் கூறுகிறார். மறுமை முதலிய வேறு பொருள் கூறுவோரும் உளர். அக் கடைகளை ஈண்டுத் திறக்கில் அணிந்துரை பெருகும்.

அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருளும் உண்டு; இன்மைப் பொருளும் உண்டு. அமலம் அநேகம் என்னும் சொற்களை எடுத்துக் கொள்வோம். இரண்டிலும் அகரம் இருக்கிறது. அமலம் என்பதற்கு மலம் இல்லை என்பது பொருள். அநேகம் என்பதற்கு ஒன்று அல்ல பல என்பது பொருள். முதலில் உள்ள அகரம் இன்மைப் பொருளையும், இரண்டாவதில் உள்ள அகரம் அன்மைப் பொருளையும் தருகின்றன. அநேகம் என்பதில் உள்ள அகரத்திற்கு இன்மைப்பொருள் கூறின் அநேகம் என்பது பல என்னும் பொருள் இழந்து ஒன்றும் இல்லை என்னும் பொருள் உடையது ஆகும். அநேகம் என்பதற்குப் பொருள் ஒன்றும் இல்லை என்பதா? பல என்பதா? பல என்று எவரும் சொல்வர். இதனால் பெறுவது என்னை? எண்ணுப் பெயருடன் வரும் அகரம் அன்மைப் பொருளையே தரும் என்பது பெறுகிறோம். அத்துவிதம் என்பதில் உள்ள அகரம், துவிதம் என்னும் எண்ணுப் பெயரை ஒட்டி இருத்தலான்

அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருள் குறிப்பதே இலக்கண வரம்பும் (எல்லை) உலக வழக்கும் ஆகும். சிவஞான முனிவர் வியாகரணம் கொண்டு அத்துவித அகரத்துக்கு அன்மைப் பொருள் என்றே உறுதி செய்து உள்ளார்.

வேதத்தில் ஒன்றைக் குறிக்க ஏகம் என்னும் சொல்லும் இரண்டைக் குறிக்கத் துவிதம் என்னும் சொல்லும் போந்து இருக்கின்றன. சிவனும் சீவனும் ஒன்றாய் இருப்பின் ஏகம் என்றும் வெவ்வேறாய் இருப்பின் துவிதம் என்றும் சொல்லும் அளவில் வேதம் நின்றிருக்கும். வேதம் அத்துவிதம் என்று விளம்பி இருக்கிறது. ஆகவே, அத்துவிதத்துக்குப் பொருள் ஏகம் என்றோ துவிதம் என்றோ கோட(கொள்ளுத)ல் வேத விருத்தம் ஆகும். இதையும் சுவாமிகள் பாடியத்தில் தெள்ளத் தெளிய விளக்கி இருக்கிறார்.

'பொருள் ஒன்றே' என்று வேதம் கூறுவதற்குக் கடவுள் ஒன்றே என்று மெய்கண்டார் கொண்ட பொருளைச் சிவஞான முனிவர் தெளிவு செய்து உள்ளதை நோக்குழி (பார்த்தால்) முனிவரது வட மொழிப் புலமை நன்கு புலன் ஆகும். சிவ சூத்திரம் முதலிய பல வட மொழி நூல்களைச் சிவஞான முனிவர் பொருந்திய (தகுந்த) முறையில் ஆண்டிருத்தல் புலவர்கட்கு விருந்து ஆகும். சிவஞான பாடியத்தைப் பயில்வோர், வேத வேதாந்தம், ஆகமம், வேதாந்த சூத்திரம், சூத்திர பாடியங்கள் முதலியவற்றைப் பயிலாமலே, அவைகளைப் பயின்ற பயனைப் பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

சிவஞான பாடியம் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு கருவூலம் போலத் துணைபுரியும்; தமிழ் பயில்வோர்க்கும் அவ்வாறே துணை செய்யும். சிவஞான பாடியம் தமிழ்ச் செல்வம்; சுற்பகம்; காமதேனு. அது வேண்டுவதை உதவும். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திராவிட மாபாடியம் ஒவ்வொரு தமிழர் இடத்திலும் மிளிர்தல் வேண்டும் அன்றோ? தமிழ் வாழ்க; சிவநெறி வாழ்க; சிவஞான முனிவர் சேவடி வாழ்க. – *இராயப்பேட்டை, சென்னை, 24.3.1936.*

சிறப்புப் பெயர் விளக்கக் குறிப்பு

– மூதறிஞர் ம.சி. நித்தியானந்தம், மயிலை, சென்னை–4.

1. அத்துவிதம்

இச்சொல் வடமொழிச் சொல்லாகும். 'நத்வைதம்' என்னும் வடமொழிச் சொல்லே புணர்ச்சியினால் 'அத்வைதம்' என்றாகி அது தமிழில் 'அத்துவிதம்' என்றாயிற்று.

'அத்துவிதம்' என்னும் சொல்லே *perse* அந்நிய நாத்தியை உணர்த்துமாயிற்று. 'அத்துவிதம்' என்ற சொல்லுக்கு மெய்கண்டார் சங்கரர் கொண்டதுபோல் 'இன்மைப்' பொருள் கொண்டாரில்லை. அவர் 'அன்மைப்' பொருளே கொண்டார்.

இன்மைக்கும், அன்மைக்கும் உலகியலாக விளக்க வேண்டுமாயின், 'வழி இல்லை' என்றால் இவ் வழி செல்ல இயலாது என்று பொருள்படும். 'வழி அல்ல' என்றால் இது வழி ஆகாது என்று பொருள்படும். அதுபோல் 'அத்துவிதம்' என்ற சொல்லுக்கு இன்மைப் பொருள் கொண்டால் இது 'இரண்டு இல்லை'; ஒன்றே என்று; பொருள்படும். அன்மைப் பொருள் கொண்டால் 'இரண்டு அல்ல' என்று பொருள்படும். எண்ணுப்பெயர் 'துவிதம்' மேல்வந்த 'ந'கரம் இன்மைப் பொருள் உணர்த்தாது. அன்மைப் பொருளையே உணர்த்தும் என்பது இலக்கண விதி. அவ்விதியின்படி, மெய்கண்டார், 'அத்துவிதம்' என்னும் வடமொழிச் சொல்லிற்கு 'இரண்டு அல்ல' என்ற அன்மைப் பொருளையே கொண்டார். ஆனால் சங்கரரோ இலக்கண விதியையும் மீறி 'அத்துவிதம்' என்ற வடமொழிச் சொல்லிற்கு 'இன்மைப்' பொருள் கொண்டு இடர்ப்பட்டு வேதப் பொருளை பிறழக்

கொண்டு பிழைபட பாடியம் கண்டார். இதுவே, 'வேதாந்தம்' அல்லது 'மாயா வாதம்' அல்லது 'ஏகான்ம வாதம்' எனப்பட்டது.

மெய்கண்டார் கொண்ட பொருள் விளக்கமாவது : இறைவன், உயிர், தளை என்ற மும்பொருளும் நித்யம், அநாதி. இறைவன் உயிருடன் கலந்தும் அதனைக் கடந்தும் நிற்கிறான். கலப்பில் 'தடத்தம்'; கடந்த நிலையில் 'சொரூபம்'. இறைவன் உயிருடன் கலந்து நிற்கும் நிலையில் பொருள் தன்மையால் உயிரினின்றும் வேறுபட்டே தனித்து நிற்கிறான். உயிர்கட்கு போகத்தைக் காட்டும் பொழுது ஒன்றாய் (காட்டும் உபகாரம்) இருக்கின்றான்; போகத்தை ஊட்டும்பொழுது உடனாய் (காணும் உபகாரம்) இருக்கின்றான். இவற்றை ஆறு அத்துவாக்களின் வாயிலாக நின்று செய்கிறான். சுத்த நிலையில் மலமற்ற உயிர் இறைவனுடன் உணர்வினால் கலந்து தன்னறிவு வேறு, இறை அறிவு வேறு என்ற பேதமில்லாமல் சிவானுபவத்தை திருவருள் ஊட்டப்பெற்று அனுபவித்து நிற்கிறது. இதுவே 'அத்துவிதம்' எனப்படும். ஆயினும், சுத்த நிலையில், உயிர் வேறு இறை வேறுதான். இதற்கு எடுத்துக்காட்டு;

'அப்பு அணைந்த உப்பாகும்'. நீரில் உப்பைக் கரைத்தால் உப்பு என்றது கரைந்து அந் நீரேயாகிவிடும். உவமை இவ் ஒருபுடை மட்டுமே சாலும்.

சங்கிலியாரைப் பிரிந்துவந்து பரவையாரைச் சுந்தரர் கூடிய நிலையை அத்துவிதத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம் :

இருவரும் தம்பி ரானார்
தாம் இடை யாடிச் செய்த
திருவருட் கருணை வெள்ளத்
திறத்தினைப் போற்றிச் சிந்தை

மருவிய இன்ப வெள்ளத்
தழுந்திய புணர்ச்சி வாய்ப்ப
ஒருவருள் ஒருவர் மேவும்
நிலைமையில் உயிர்ஒன் றானார்.
– பெரிய புராணம் : ஏயர்கோன்.381

(உயிர் என்பது உணர்வைக் குறிக்கும்)

சொற்பால் அமுதிவள் யான் சுவை
என்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வம் தந்தின்ற
நானிவளாம் பகுதிப்
வாற்பார் அறிவார் புலியூர்ப்
புனிதன் வாதியில்வெற்பிற்
கற்பா வியவரை வாய்க்கடி
தோட்ட களவகத்தே.
(குண, குணி பாவம்) –திருக்கோவையார் 8

2. வேதாந்தம்

ஆதிசங்கரர், உபநிடதங்களின் கருத்தைச் சுருக்கி வேத வியாசர் இயற்றிய 'பிரம்ம சூத்திரத்' திற்கு ஒரு பேருரை கண்டார். அது 'சங்கர பாஷ்யம்' எனப்படும். அதில் 'பிரம்மம் ஒன்றே' என்ற உபநிடத வாக்கியத்திற்கு சங்கரர் பிரம்மப் பொருள் ஒன்றைத் தவிர உலகமோ, மற்ற உயிர்களோ உண்மையில் இல்லை. அவையெல்லாம் அப் பிரமத்தின் அங்கமே; அவிச்சையால் பலவாகத் தோன்றுகின்ற தோற்றமே; உண்மையல்ல; என மாறுபட்ட மயக்க உரையை வகுத்தார். அதுவே 'வேதாந்தம்' 'மாயா வாதம்' - 'ஏகான்ம வாதம்' எனப்பட்டது.

ஆயின், சித்தாந்திகள் 'வேதாந்தத்'திற்கு கொள்ளும் பொருள் : வேதத்தின் அந்தமாகிய உபநிடதமே வேதாந்தமாகும். ஆகமங்களுக்கு அந்தமாகிய (முடிபாகிய)தே சித்தாந்தமாகும் என்பது போன்று.

3. தொல்காப்பியம்

'தொல்காப்பியம்' என்பது இன்று தமிழ்மொழியில் கிடைக்கப்பெறும் மிகத் தொன்மையான இலக்கண நூலாகும். இது நவிலும் பொருள் 'எழுத்து', 'சொல்', 'பொருள்' என மூன்று வகைப்படும். இம் மூன்றும் இயற்றமிழ்ப்பாற்படும். 'இசையும்', 'நாடகமும்' தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படவில்லை. இதன் காலம் பலபட பேசப்படுகிறது. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு, கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு, கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டு என்பனபோன்று. இந்நூல் ஆசிரியர் 'காப்பியக்குடியி'ல் தோன்றிய 'தொல்காப்பியர்' ஆவர். இவர் தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த அகத்தியரின் முதல் மாணாக்கர். அகத்தியருக்கு தொல்காப்பியர் உள்ளிட்ட மாணவர் பன்னிருவர். அகத்தியர் வகுத்த இலக்கணம் அவர் பெயராலேயே 'அகத்தியம்' என வழக்கப்பெற்றது. இது தலைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாகத் திகழ்ந்தது. தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாகத் திகழ்ந்தது. தமிழ்மொழியின் சிறப்பு, வேறு எந்த மொழியிலும் இல்லாத 'பொருள் இலக்கண'மாகும். இதனை 'அகத்தியம்', 'தொல்காப்பியம்' இரண்டுமே மொழிகின்றன.

தொல்காப்பியர் 'திரண்தூமாகினி' என்ற வடமொழிப் பெயரிய இருடி என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. ஒரு சமயம் அகத்தியர் தம் மாணாக்கராகிய அவரை 'நீ என் சொல்லைக் கடந்தமையால் சுவர்க்கம் புகாமல் போகக் கடவது' என்று சபித்தனர் என்றும், அதற்கு அகத்தியர் மாணாக்கராகிய திரணதூமாகினி தன் குருவை நோக்கி 'நீர் உண்மையறியாது என்னை வாளா சபித்தமையின் நீரும் சுவர்க்கம் புகாமல் போகக் கடவது' என எதிர் சாபமிட்டார் என்றும் ஒரு செவிவழிச் செய்தி நிலவி வருகிறது.

தமிழ்ச் சங்கங்களின் தொன்மை வடமொழி ஆதி காவியமாகிய வால்மீகி இயற்றிய 'இராமாயணம்' மூலம் அறியக் கிடக்கிறது. அதில்: அனுமனுக்கு தண்டகாரண்யத்தினின்றும் இலங்கைக்குச் செல்லும் வழியை ஜாம்பவான் கூறும்பொழுது, 'முத்துக்கள் கொழிப்பதும், பாண்டிய நாட்டிற்குத் தலைநகராயிருப்பதும், தமிழ்மொழிக்குச் சங்கம் வைத்து அங்கு தமிழ் ஆயப்படுவதுமாகிய மதுரையைக் கடந்து இலங்கை செல்ல வேண்டும்' என்று கூறியதாகக் காணப்படுகிறது. எனவே, இராமாயண காலமான கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது வரலாற்று உண்மையாகக் காணக்கிடக்கிறது.

'காக்கைப் பாடினியார்' என்னும் பெண் புலவர் தொல்காப்பியருடன் பயின்ற ஒருசாலை மாணாக்கரல்லர் என்பது கருத்து. தொல்காப்பியர் காலத்து தமிழ்நாட்டு எல்லை 'வடக்கு வேங்கடம்'; 'தெற்கு குமரிமுனை' என்பது தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடிய தொல்காப்பியருடன் பயின்ற அவரது ஒருசாலை மாணக்கராகத் திகழ்ந்த பனம்பாரனாரின் சிறப்புப் பாயிரத்தால் 'வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம்' என்னும் அடிகளால் தெரியக் கிடக்கிறது.

4. உபநிடதம்

'உபநிடதம்' என்பது வேதங்களின் ஞானபாதம் கூறுவனவாகும். இது பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு முனிவர்களால் செய்யப்பெற்றது. உபநிடதங்கள் யாவும் வடமொழியிலேயே இயற்றப்பெற்றுள்ளன. உபநிடதங்கள் 108 என்பதும், அவைகளுள் முக்கியமானவை 'கடோபநிடதம்' முதலாகிய 10 உபநிடதங்கள் 'தசோபநிஷத்'

என்பதும் நிலவிவரும் கருத்து. உபநிடதங்களை முனிவர்கள் இறைவன் உணர்த்த தங்கள் ஞானக்கண்ணால் கண்டு இயற்றினர் என்ப. உபநிடதங்களை முனிபுங்கவர்கள் மனைவியர்களும் இயற்றியுள்ளனர். முக்கியமான உபநிடதம் 'ஈசாவாஸ்யம்' என்பதாகும்.

5. பிரம்ம சூத்திரம்

இது வேதாந்தம் எனப்படும். உபநிடதங்களின் சாரமாக வேதவியாசரால் இயற்றப்பெற்றது. இதற்கு சங்கரர், இராமானுசர், மத்வர் முதலியவர் தத்தம் கொள்கைக்காகச் சார்ந்து பேருரை கண்டுள்ளனர்.

6. சிவாத்துவிதம்

உலகிற்கு மாயையே முதற்காரணம். அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின்று அதிட்டித்தலான் முதல்வனும் முதல் காரணமென்று கோடல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளின் விகாரியாதல் இன்மையின் முதல்வனும் உலகிற்கு முதற்காரணம் என்பது வாய்ப்பாடு மாத்திரையே யன்றிப் பொருள்படாமையின் அதுவே சித்தாந்தம். சித்தாந்தத்தோடு பொருளான் முரணுதல் இன்மை ஆயினும் வாய்ப்பாடு மாத்திரையான் முரணுதலின் இச்சிவாத்துவித சைவம் வேறாகும்.

7. கேவலாத்துவிதம்

இது சங்கரர் மதம். இதன் பொருள் பரம் ஒன்றினைத் தவிர அனைத்தும் பொய்; மெய்யல்ல என்பதாம். இது மாயாவாதக் கொள்கையாகும். மாயை அநிர்வசனீயம் (வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியாதது). எல்லாப் பொருளும் பிரம்மத்தின் பிரதிபலிப்பே; வேறல்ல.

8. விசிஷ்டாத்துவிதம்

இதை நிறுவியவர் இராமானுசர். இதன் கொள்கை ஆன்மா, இறை இரண்டு வாருட்கள். ஆயினும் ஆன்மா தனது சரணாகதியினால் இறைக்கு அருகில் நித்ய சூரியாக இருந்து தொண்டு செய்துவரும் என்பதாம்.

9. துவிதம்

இது மத்வாசாரியர் கொள்கை. இதன்படி ஆன்மா ஆன்மாவே. இறை இறையே. இரண்டும் ஒன்றாகாது என்பதுவாம்.

10. சங்கரர்

இவர் காலம் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு. இவர் கேரளாவிலுள்ள 'காலடி'யில் தோன்றியவர். இவர் இளம் வயதிலேயே சந்நியாசம் பூண்டார். இவர் இந்திய தத்துவ உலகில் சிறந்த இடம் வகிப்பவர். இவர் சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் என்று ஆறு மதங்களை நியமித்து ஷண்மத தரிசனம் கண்டவர். இவர் மண்டனமஸ்ரரை தத்துவ வாதத்தில் வென்றவர்.

இவர் தமது நூல் ஒன்றில் திருஞானசம்பந்தரை 'இறைவியால் ஞான அமுதுண்ட திராவிட சிசு' என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே இவருடைய காலம் சம்பந்தருக்கு பிற்பட்டது ஆகிறது. (சம்பந்தர் காலம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதல்ல). இவர் 'கனகதாரா' சுலோகமியற்றி பொன்மாரி பெய்யவைத்தார். இவர் இயற்றிய 'மனிஷ்யா பஞ்சகம்' தத்துவ உலகில் பேருண்மையை ஆன்மாவிற்கு சாதி, மத, பேதமில்லை என்று உணர்த்துவதாகும்.

இவர் திருச்செந்தூர் முருகன் பெயரில் 'சுப்பிரமணிய புஜங்கம்' என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளார். இவர் திருஒற்றியூரில் சக்தி யந்திர ஸ்தாபனம் – வட்டப்பாறை அம்மன் சந்நிதியில் செய்துள்ளார். திருவானைக்கா அகிலாண்டேஸ்வரியின் காதுகளுக்கு அணியும் காதணிகளில் ஸ்ரீசக்கரம் ஸ்தாபித்துள்ளார். இவர் காஞ்சியில் ஒரு மடம் நிறுவியுள்ளார். அதுவே இப்பொழுதுள்ள சங்கர மடமாகும். இவரது கொள்கை 'கேவலாத்துவித'மாகும். இது மாயா வாதம், ஏகான்ம வாதம் என்றும் அழைக்கப்படும். சரஸ்வதியின் பெயரில் 'சியாமளா தண்டகம்' என்னும் நூலை இயற்றியுள்ளார்.

11. இராமானுசர்

இவர் ஒரு ஸ்ரீ வைணவர். தென்கலை மரபினர். திருப்பெரும்பூதூரில் தோன்றியவர். சமுதாய சமய சீர்திருத்தவாதி. இவரது காலம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு. மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலம். இவனுக்கு 'திருநீற்றுச் சோழன்' என்ற சிறப்புப் பெயருண்டு. இவன் சிறந்த சிவபக்தன். காவிரியின் தென்கரை வந்தபோதெல்லாம் தில்லை நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்காது செல்லான். இதனைத் தன் வாழ்நாள் கொள்கையாகவே கொண்டிருந்தான்.

இவனது காலத்தில் சைவ – வைணவ கலகம் நிகழ்ந்தது. இதில் வைணவர்கள் சைவ குருமார்கள் இருந்த 'மடங்கள்'-'குகை' எனப்பட்டவைகளை மத துவேஷத்தால் இடித்துத் தள்ளினர். இது வரலாற்றில் 'குகையடி கலகம்' எனப்பட்டது. இதனை மனத்திற்கொண்டு மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழ மன்னன் தில்லை திருச்சித்திரக் கூடத்திருந்த பள்ளிகொண்ட பெருமாள் சிலையை எடுத்து கடலில் வீசினான். இராமானுசரை நாடு

கடத்தினான். இக்காலத்தில் இராமாநுசர் கர்நாடகம் மைசூருக்கு அண்மையிலுள்ள திருநாராயணபுரம் என்னும் மேல்கோட்டையில் வைணவத் திருப்பதியில் சென்று வாழ்ந்து வந்தார். இங்குள்ள பெருமாளுக்கு செல்லப்பிள்ளை எனப் பெயர் சூட்டினார். டில்லி பாதுஷா அளிந்த வைரமுடியை அணிவித்து மகிழ்ந்தார். பிறகு குலோத்துங்கன் காலம் முடிந்ததும் சோழநாடு திரும்பினார். இச்செய்கையால் வைணவர்கள், தன் இறுதி நாளில் நோய் வாய்ப்பட்டிறந்த முன்றாம் குலோத்துங்க சோழனை 'கிருமி கண்ட சோழன்' என்றே அழைத்தனர்.

இராமாநுசர் காஞ்சி, திருவரங்கம், திருவில்லிபுத்தூர் ஆகிய வைணவத் திருப்பதிகளின்பால் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். திருவரங்கக்கோயில் நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு நியமமாகக் 'கோயில் ஒழுகு' எனும் நூலை இயற்றித் தந்தார். இன்றும் அதன் வழிதான் திருவரங்கக்கோயில் நிகழ்வுகள் நிகழ்கின்றன. இவன் ஆண்டுதோறும் தில்லைப்பெருமாள் மாசிமக தாலாட்டுகளை தில்லைக்கருகிலுள்ள 'கிள்ளை' என்னும் இடத்தில் பெருமாளை எழுந்தருளச் செய்து கால நீராடச் செய்தான். இதற்காக இவன் அங்கு ஒரு கருவறை மண்டபமே நிர்மாணித்தான். காலகதியில் அம்மண்டபம் இன்று முளது; ஆயினும் தாலாட்டு விழா நடைபெறுவதில்லை.

இவர் வேத வியாசர் இயற்றிய 'பிரம்ம சூத்திர'த்திற்கு விசிஷ்டாத்வைத பரமாக ஒரு பேருரை 'ஸ்ரீபாஷ்யம்' இயற்றினார். இது போற்றத்தக்க நூலாகத் திகழ்கிறது. இதனால் இவர் 'பாஷ்யக்காரர்' என்றே அழைக்கப்பெற்றார். இவரை ஆதிசேடன் அவதாரமாக ஸ்ரீவைணவர்கள் கருதுவர். திருமலை – திருப்பதியில் இருந்த சிவன் கோயிலில் அபிடேக கோமுக வாயிலாக

ஒரு பாம்பாகச் சென்று திருமால் வடிவத்தை நிறுவியதாக செவிவழிச் செய்தி உண்டு.

இவர் 'திருக்கோட்டியூர்' என்னும் திருப்பதியிலுள்ள கோவிலின் கோபுரத்தின் மேல்ஏறி தனது குருவின் கட்டளையையும் மீறி 'ஓம் நமோ நாராயணாய' எனும் எட்டெழுத்து மந்திரத்தை மக்கள் அனைவரும் அறியுமாறு ஓதினார். இதனால்தான் ஒருவன் தான் நரகம் புகுவேன் ஆயின் இம்மந்திரப் பயனால் பலர் சுவர்க்கம் புகுவர் எனக் கொண்டு மகிழ்ந்தார். இவர் ஸ்ரீவைணவ ஆசாரியருள் தலைசிறந்தவராவார். இவர் உடையவர் என்றும் ஸ்ரீவைணவர்களால் போற்றப்வறுவார். இன்றும் இவர் ஞாபகமாக திருப்பெரும்பூதூரில் 'உடையவர் சாற்றுமுறை' எனும் சிறப்புமிக்க உற்சவம் நிகழ்கிறது. இவர் வேதங்களை விட தமிழ்மறையாகிய நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தைப் பெரிதும் மதித்தார். கூரத்தாழ்வார் இவரது தலைசிறந்த சீடர்; இவருக்காக தன் இருகண்களையும் இழந்தவர்.

12. மெய்கண்டார்

இவர் பற்றிய செய்தி ஈண்டு விரிப்பின் பெருகும் ('மம்மர் நெஞ்சத்து எம்மனோர்க்கே'). மெய்கண்டாரைப் பற்றி அறிஞர் ம.பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் (சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்ற முன்னாள் செயலாளர்) பெருமன்ற வெளியீடாகிய சிவஞான பாடிய (2008) நூலில் விரிவாக எழுதியதைக் கண்ணுறுக.

13. இளம்பூரணர்

இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட சிறந்த ஆசிரியர். இவர் காலத்தால் பிற உரையாசிரியர்களை

முந்தியவர். எனவே, இவர் 'உரையாசிரியர்' என்றே அழைக்கப்படுகிறார். இவர் சமண மதம் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இவர் தமது உரையில் தாம் கூறும் கருத்தில் மிகவும் தெளிவாக இருப்பார். சேனாவரையர் போன்று நிச்சயமற்றுக் காணப்படார்.

14. நச்சினார்க்கினியர்

இவர் உரையாசிரியருள் தலைசிறந்தவர். 'உச்சிமேல் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்' எனப் பாராட்டப் பெறுபவர். இவர் பார்ப்பனர். சொந்த ஊர் மதுரை. 'பரத்துவாச கோத்திர'த்தைச் சார்ந்தவர். இவர், தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, சீவக சிந்தாமணி ஆகியவைகளுக்கு உரை கண்டுள்ளார். சிறந்த இலக்கிய இலக்கண அறிவுள்ளவர். சைவ சித்தாந்த கருத்துக்களை அறிந்தவர். திருவாசகத்தில் ஈடுபாடுடையவர். 'மாட்டெறிதல்' எனும் உத்தியின் மூலம் உரை காண்பதில் வல்லுனர். (இவர் திருக்கோவையாருக்கு உரை செய்திரர். அதற்கு உரை கண்டவர் பேராசிரியர் ஆவார்). ஆழ்ந்த கருத்துக்களுடன் உரை காண்பவர். இவர் வடமொழி வித்தகர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபையில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள்

1. நாள்தோறும் முருக வழிபாடு செய்யப்படுகிறது.
2. வாரம்தோறும் திங்கட்கிழமை / வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாலை 6.30 மணிக்குத் திருமுறை விண்ணப்பமும் தொடர்ச் சொற்பொழிவுகளும் அறிஞர் பெருமக்களால் நடைபெறுகின்றன.
3. திங்கள்தோறும் கிருத்திகை, சங்கட ஹர சதுர்த்தி நாள்களில் சிறப்பு அபிஷேகம் செய்யப்படுகின்றது.
4. ஐப்பசி மாதம் மகா கந்த சஷ்டியில் ஏழு நாள்கள் சிறப்பு வழிபாடும் கந்த புராணச் சொற்பொழிவும் நடைபெறுகின்றன.
5. கார்த்திகை சோம வாரங்களில் சொற்பொழிவும், சிறப்பு வழிபாடும், திருவிளக்குப் பூஜையும் செய்யப் படுகின்றன.
6. சபை நிறுவனர் யாழ்ப்பாணம் நா. கதிரைவேற் பிள்ளை, தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க., முதலியோரின் நினைவு நாள்கள் கொண்டாடப்பெறுகின்றன.
7. வைகாசி விசாகச் சிறப்பு வழிபாடு நடத்தப் பெறுகின்றது.
8. தமிழுக்கும், சைவ சமயத்திற்கும், சமுதாயத்திற்கும் சிறந்த தொண்டு செய்துவரும் சான்றோர்கள் சிறப்பிக்கப்பெறுகின்றனர்.
9. ஆண்டு விழாக்கள் தொடர்ந்து நடத்தப்படுகின்றன.